

6. szám.
Oct. 6-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel illátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal** : Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

DIONYSIUS SICULUS.

Mikor még ez a szó „tyraun“
Czím volt, nem gúnynevezet,
(Vajh a czímet, vagy hordóját
Viselni-e nehezebb?)

Sicilia Dyoniza
Volt, kin e cím rajt veszett.

Meg is szolgálta emberül,
Nem viselé hiába,
Nem maradt egy boldog ember
Egész Siciliába'
Minden bátor ellene volt,
S híve csak, a ki gyáva.

Pedig nevelője Plato
Volt, a bölcsek veleje,
Az tanítá mit tegyen, hogy
Népe meglegyen vele.
Mi a jó? azt végrehajtsa,
Mi a rossz? azt ne tegye.

Meg is tanult mindent tőle,
Csakhogy mind visszafelé;
Kikerülte a mi jó volt
S a rosszat kiszemelé,
Mig a corollariumot
Ő is aztán meglelé.

Először a nép üzte el
És a népszerű Dion,
Hogy meg ismét visszakerült,
Elveré Timoleon.
(Mily fatalis *cadentia*
Ez a gonosz . . . *oleon!*)

Innen Corynthba menekült
S ott sok évet éle még.
Gyermekeknek tanitgatá
Tudományok elemét,
Alfábétet, kébeszt tanult
Tőle a kis nemzedék.

Azt mondja róla Cicero,
Hogy mint iskolamester,
Classisának kis térhelyén
Tyraun lenni nem restelt,
S ha országot nem sujthatott
Hát kis porontyokat vert.

No, hát ha verte is őket
De tanultak legalább,
Ragadt rájuk Dyonizról
Holmi tudós szarkaláb,
— — Csak *utódi* nem tanultak
Tőle semmit. (Lásd alább.)

K-s M-n.

A január—augustusi számok már elfogytak.

☞ Szeptember—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

Cryptographiák,

több diplomaciai czelebitás levelezéseiből elfogdosta

Kakas Márton.

I. G12t1. K2dv2s L1m4r3c32r2! T5dn3 f4gj1
mír k2gy2d, h4gy 2z 1 b3z4ny4s G1r3b1ld3
1bb1n t6r3 1 f2j2t, h4gy 1 n1p4ly3 s2r2g2t
m2gv2rj2; m35t1n n2m sz2r2tn2m, h4gy 2z 1
st3kk v11m3 411sz g2n2r1l3s4n 2sn2k m2g, k2-
r2m 3g2n sz2p2n j6jj6n 3d2, v2gy2 1t 2zt 1 k2l-
l2m2t2s f2l1d1t4t, k2gy2d mír 5gy 3s pr1x3s-
b1n v1n. — X. X.

II. Pír3s. K2dv2s G3rcs1k4ff. 3gen n1gy4n
l2k6t2l2zn2 v2l2, h1 k3cs3n1ln1, h4gy b3z4ny4s
m2gb2t2g2d2s 2s2t2 2lm1r1dn1 1 j6v6 t1v1sz-
r1. — B1r1tj1 N. III.

III. T5r3n. K2dv2s G1r3b1ld3. B3zt1ss1 mír
lzt 1 M1zz3n3t, h4gy 3j2sztg2ss2n b2nn7nk2t,
h1 j4t 1k1r. — C1v45r.

IV. Pír3s. K2dv2s Níthín! Fr3ss2n 1dd 2l
1 cr2d3t-1kcz31k1t. N1p4l24n n1gy4n s4k1t
b3zt4s3tja 1 b2k2t: 2z híbor5t j2l2nt. — R4th-
sch3ld.

V. L4nd4n. K2dv2s G1r3b1ld3. 1nny3 2sz2
l2gy2n mír 6nn2k, h4gy 1 h4l 1 l2v2l2mb2n
1z 1ll, h4gy „n2“, 4tt m3nd2n7tt lzt 4lv1ss1,
h4gy „3g2n“. — P1lm2rst4n.

VI. Pír3s. K2dv2s P1lm3rst4n! 1 m5szk1
n1gy4n k2r3 t6l2m C4nst1nt3n1p4lyt. M3t 1dsz,
h1 n2m 2ng2d2m n2k3? — N. III.

VII. Pír3s. K2dv2s G4rcs1k4ff. 1z íngl5s
n2m 1k1rj1 n2k2d 2ng2dn3 C4nst1nt3n1p4lyt.
M3t 1dsz, h1 n2k2d j5tt1t4m?

VIII. C1p5l. K2dv2s B5ch1n1n. N2m sz3-
v2sk2dn2k 6n b2nn7nk2t 3s 1z 1m2r3k13 r1b-
sz4lg1t1rt4 sz1b1d st1t5s4k sz6v2ts2g2b2 f6l-
v2nn3? 3nn2n mír m3ngy1rt k3sz1v1zn1k. —
B4sc4 2t C4mp.

IX. K2dv2s F51d b1s1. P2nzt n2m k7ldh2-
t2k, m2rt 2l6sz6r 3s n3ncs, m1s4dszor m2rt m1s-
n1k s3ncs, h1rm1dsz4r m3rt m1gl1mn1k 3s k2ll,
h1n2m 1d4k ch1rt1 b3lnc1t 1nny3 2mb2rn2k 1
f2j2t l27tt2tn3, 1 h1ny1k n2m t5d4d 1 l2n5ng-
j1t k3f3z2tn3. — R3z1 p1s1.

X. G12t1. K2dv2s G1r3b1ld3. M3n2k 7tj7k
m4 2gym1st; h4l4tt 2gy m1st 7th2tn2nk? —
B4mb1.

(Mintogy e titkos korrespondenciának na-
gyon nehéz a megfejtése, azoknak kedvéért tehát,
a kik nem boldogulnak vele, a jövő számban kö-
zöljük a kulcsot; addig hadd maradjon titok.)

Könnyű orvosság.

T. panaszkodott kocsisának; hogy rosszul érzi ma-
gát, három nap óta egészen fejer a nyelve.

— Azon igen könnyű segiteni — válaszolt Péter

— jókor reggel tessék egy portio masinát bevenni, rá
egy pipa trafikot kiszini, fogadom, nem csak a fejerje,
de még a bőre is ott hagyja a nyelvét.

Különös természet játéka.

Lamoriciére egy „*napiparancsában*“ panaszkodik az olasz népség ellen, hogy *vasárnaponként* nem akar senki *futári* és *kémi* szolgálatokat teljesíteni, s végül így expectorálja magát: „*ez a bigottság sokkal jobban illenék a — — protestánsokhoz.*“ — Bizony tekintetes tábornok úr, akadhatnak olyan bigott protestánsokra, akik a kedvéért „*még hétköznap sem mennének el ispiónak!*“ — (Ama bizonyos csizmadia.)

A sarkfejtés remek.

Maister uram egy pár csizmavarrást végzett be; a mint azt végig hosszí, szárát, fejét, talpát nézegetné, szeme a csizmasarkon akadt meg, azt görbének találta; bosszúsán határozta el annak lefejtését; ekkor egyet dördül, a nyitott ablakon a villám becsap, a csizmasarkat egészen leszakítja, maister uramnak a pipát szájából kiüti; mire maister uram hidegen megjegyzi:

— A sarkfejtés remek, de a pipa szájából kiverés igen korcsmai tempó.

Nem látjuk többet.

— Jancsi, add fel ezt a levelet a póstára! — Beviszi a szolgál, de mivel nem fizetett, a póstás utasította, hogy kívülről eressze be a ládába, — kijő fejcsóválva a szolgál, de hogy nem! — azzal visszaviszi asszonyának, hogy ő azt tapasztalta, hogy a póstás a levelet el akarja sikkasztani, mert egy lyukba mondta, hogy hajtsa be.

— Vidd vissza Jancsi, és eresz abba a lyukba.

— Jól van, tensasszonyom parancsára megtehetem, de tudom, hogy nem látjuk többet.

Korcsmakeresztelő.

A v-i közbirtokosság a falu végén megnyitotta az új korcsmát. A megnyitáskor a közbirtokossági igazgató egy pár hordó bort kihuzatott. Az ünnepélyen jelen volt lakosok és birtokosok már felére legyürték a rájuk szánt italt, mikor valamelyiknek eszébe jutott; hogy a korcsma még nincs megkeresztelve, név nélkül csak nem maradhat. A helyes észrevételre, egyik oldalról a „gondülő“, másiktól a „betekincs“ elnevezés indítványozott; mindenik indítvány erős, s a másik résznek engedni nem akaró pártolókra talált; a kemény vita a legkézzelfoghatóbb kapacitációig, az üstökbekapásig ment. Ugy látszott: hogy a betekints-párt, kinek nagyobb részét már az ivóasztal alá szorította a gondülőök foglyos logikája, fogja a rövidebbet húzni; hanem akkor véletlenül egy betekints pártinak valami sikárló akadt a kezébe, mivel az ellenzék sorát annyira megritkítja: hogy a sulyegyent a két párt közt a legelső diplomata sem állíthatta volna helyre.

— Emberséges emberek mind közönségesen, —

hangzott fel a földről egyik pártvezér szava, — soha se vesztegessük egymást, Kispeti Gáspár öcsém úgy is sikárlotta már a két fél közti különbséget, ezért legilendőbbnek látom, hogyha az új korcsmát „sikárló“-nak nevezzük el.

Egyhangulag elfogadtatott az elnevezés, a v-i korcsma ajtaja felett mai napig ott diszlik a sikárló-czég.

Itt a pad.

Egy pesti úrhölgy falun telepedvén meg, minden nap ki szokott sétálni a mezőre, a hol a szántóföldek közepeén volt egy gyönyörű nagy terebélyes hársfa; melynek árnyékában megpihenhetett. A pompás levélsátor alatti pihenőnek csak az a hiánya volt még, hogy nem volt hova leülni. Olyan jól esett volna egy kis padocska, akármilyen gyalulatlan fából.

Egyszer az úrhölgy éppen kinn találja a szántóföld tulajdonosát, egy jámbor földmives embert s megszólítja, hogy nem tenné-e meg azt a szivességet, hogy ide egy kis padocskát készítene, mikor ez neki olyan kedvenc helye; ide szokott elsitálni mindennap, s órákig eltudna itt lenni, ha volna hova leülnie.

— Hogy ne csinálnék? szívesen biz én, nagyságos asszonykám, még ma csinállok, ha tudom, hogy örömet találja benne.

— Hiszen csak egy kis gyalulatlan padocska kell ám, nem egyéb.

— No, azt csak hagyja rám, tudom én, hogy milyent szokás, láttam én az uraságnál az erdőben, milyen padok vannak. Már azt csak hagyja én rám.

Az asszonyág előre is nagyon megköszönte a gazda kész szivességét, s másnap annál nagyobb örömmel sietett szokott sétájára, hát a mikor kiér, akkor látja el-

szörnyedve, hogy a jámbor ember, nagy ménkü kedveskedésből, kivágta a szép terebélyes fát derékban, s a törzsökéből csinált a számára olyan szép karos széket, a milyent szokott ő látni az urasági erdőben sokat.

Nesze semmi, fogd meg jól.

N. Mihályné kissé hajlott idejében maradt özvegyen, de azért csakhamar mutatkozott részére a szerencse, igaz, hogy volt is, van is mit aprítani a tejbe. X úr feltette magában a módos özvegyet nőül venni, bár személyesen nem is ismerte, kosárról nem is álmódott, egész hiszemben koppasztott előre, gondolván, hogy a nemzetes asszony titula nagy ösztönt ad nénémasszonynak, neki nyalja tehát magát, bekopogtat egy helyre.

— Ugyan nemzetes úr, hogyan van most szerencsém, még nem is volt szegény házuknál, — örömmel fogadja egy piros pozsgás nő. Kevés csevegés, torokköszörülés után X. úr házassági szándékát kijelentette.

— Hadd haljon meg előbb az öregem, nézze nemzetes úr, most is a kertben pipálgat, majd akkor adok választ, — mondá mosolyogva az özvegynek vélt nő; ekkor veszi észre a vőlegény, hogy a szomszéd N.— Gergelyékhez tévedt be.

Szép vigasztalás.

A sok füsttől elromlott az öreg dade egyik szeme, emiatti elbúsulásában fia így vigasztalta meg :

— Sohase busuljon apó olyan igen, kendnek már sokkal könnyebb lesz meghalni mint másnak, mert csak a félszemét kell befogni.

MAGYAR KLASSZIKUSOK ILLUSTRÁTIÓI.

(Idegen légio.)

Mastodon és mammuth otromba idomtalan eltűnt.

S lett tanulékony val már okos ind elefánt.

Dallos Tamás.

Korrajzok.

XIV.

Mennyire vitték azok az olaszországi rablók a vakmerőséggel párosult ügyességet! Még azt is megteszik, hogy az embernek a lábáról, mire észreveszi, lehúzzák a csizmát. (Augsb. Allgem. Zeitung.)

Mitől vész meg leghamarabb a kutya?

Bizonyos arszlán oly alkalmazásban levén, hogy a vidéknek több falvaiban kellett foglalozni, mindenütt szenvedélyesen udvarolt a lányoknak, nőknek, merre éven át megfordult, különösen pedig verseket irt nekik szépségök dicsőítésére. — Egykor egész hétig izzadt a verscsinálásban, s hogy meglepje vele a házikisasszonyt, titkon a kertben irogatta isteni eszméit. — A vers elkészült, a költő szépen aranyos szélű papirosra letisztázván, a háziúr vadászkutyájának nyakára húzott kosárkába tévé, hogy ez vigye be az imádkozó szép kisasszonynak. — A szegény eb megijedvén ezen ismeretlen koloncztól, elkezd szaladni az utcára, poetánk utána kiabálva, egészen a falu nyomásáig, hol is az oláh pásztorok tovább üzvé az ártatlant, szerencsétlen poetánk nagy fáradtan tért vissza.

Körözés után egy hét múlva jött meg a hirtelen, hogy a harmadik falu határán mint veszett kutyát [verék] agyon, hol a kosárral és vessel együtt mélyen a földbe elásták.

Most, miután az ipartörvény remek készitést nem

kíván, legyenek ovakodók a lapszerkesztők és kontár poeták, nehogy verseikkel a kutyák elszaladjanak s víziszonyba essenek.

Praktikus szerelmes.

„Miként egy negyven éves
Özvegy szeretni képes:
Szeretlek téged óh Mihályom!
Szeretsz vagy nem? — — remegve
várom.“

„Nehéz a válasz Klára,
Bizony sok lenne mára,
Kérek — bár fejem lágya benőtt —
Két hét gondolkodási időt.“

Szerelmes János.

Keveset a jóból.

Az iskolalátogatók a t-
itanitónak kötelességeül tették:
hogy az erkölestudományt terjed-
elmesebben adja elő tanítványai-
nak, hogy azok több erkölcsiség-
hez szokjanak.

— Mentsen Isten — ki-
ált fel egy helybeli előljáró — az
én rudas lovam, akkor, mikor
befogtam, kapott egy kis erköl-
csöt, mai napig sem tudtam belőle
kiverni.

Borkorcsolyák.

Egy komájának fia születésekor így gratulált :

— Komám uram, ezen kis fia többet ér minden confectjénél.

— Hol vette ön ezt a kést? — kérde D. úr barátjától.

— Még a *boldogult* Faxnál.

— Ühm, ühm, úgy hiszem, hogy jobb késeket csinált az a Fax, míg *boldogtalan* volt.

Szolgaló. Kérek tíz garasért rhumot.

Kereskedő. Hol van az üveg?

Sz. Itt van né — egy porcellán vajas edényt nyújtva oda.

K. Hát te üveg helyett ezt hoztad rhumnak?

Sz. Igen, mert asszonyom fagyaltért küldött, s mondá, ha nem kapok azt, hozzak helyette rhumot.

Egyik deák. Barátom találj ki, mi a legkedvesebb ételem.

Másik diák. Kukuricza.

Kantárt választja a falusi úr a szijgyártónal, de nem tudott sehogy sem kedvére valót kapni, mire bosszúsán így szól :

— Na ez már mégis szörnyűség, az egész városban nem kapok egy *nekem való* kantárt.

— Pénzt atyám! vagy különben főbe lövöm magam, — ilyen szókkal lépett be az atyjához kedves fia, az pedig levevén puskáját, s kezébe adván fiának, még azt is megengedé neki, hogy a kertben löjje magát főbe, fél óra múlva ismét jó fia, s mondja az atyjának, hogy nyolcz nap elfolytáig 50 pengő forintért kiválthatja Mendel Dávidtól finom kettős csövét.

Egy magyar ajku, alsóbb rendű pénztári tiszt német barátja által kérdeztetvén, mért mozdított el hivatalától, ékesszólással eképen válaszolt : Freund, radiren werden gehabt haben sein gewesen konnten, azt akarván tolmácsolni, hogy naplójában vakarást tett.

A minap X. város házának kapuján következő hirdetmény volt olvasható : „A főbíró urnak kemény parancsolata, hogy a folytonos nagy szelek miatt senkinek szájában a pipát vagy szivarját meglátni *ne merészelje*, s hogy minden ház víz előtt legyen.

Egy háromszéki nemes deáknak különös kedve jött, egy marosvásárhelyi álarczos est alkalmával az álarczosok egyikét bosszantani akarni, de izetlen fogásaival semmikép sem tudá, a már úgy is hallgatag álarczost beszédre bírni, míg végre azt mondja neki, hogy öltözékével meg van ugyan elégedve, csak viselete igen ostoba, mivel nem beszél neki egy szót is; mire az álarczos ugyan megszólalt, mondván a deáknak, hogy örvendjen annak, hogy egyszer *valódi társát* megkaphatta, a mire aztán csak úgy eltakarodott a másik, nem várva a beszédet.

Nem ott.

Rekturam néhány iskolás gyermeket magához véve az erdőre kiment.

— Nini tanító úr — szólítá meg egyik tanítvány — a seregély abba az oduba vitte fiainak az etetőt.

— Hadd lássam! ki köztetek a legény, a ki el meri szedni a madarat? — kérde a tanító növendékeit.

A fiúk végig néztek a sudar faderékon; szótlán bámulatokból kivette a tanító; hogy egyiknek sincs kedve a nyaktörő vállalathoz.

— No hát magam próbálok meg.

Neki vetkezve a tanító, a fára mászni megkísérté, de alig kapaszkodott pár öl magasra, onnan alázuhan, a földön eszmélet nélkül terült el.

Rémülve álltak körül az apró tanítványok, s nem tudták mi tevők legyenek holtnak hitt tanítóikkal, végre egy közölök azt javallá, imádkozzanak a szerencsétlen tanító felett. A javaslatra a kis tanítványok ajkai egyszerre megnyiltak, egyik a miatyánkot, másik a hiszekegyet, harmadik az erkölcsi szabályokat rebegé.

A zsongolásra magához jött a tanító, a körülete történetek észrevevén, ahhoz, ki az erkölcsi szabályok felmondásában odáig ért : „megmosd a szád, szemed, füled, frisebb lesz így egész tested“ fordulván mondá :

— Ott mond fiam : „menj az uton szépen folyvást.“

Most ilyen nem történhetnék.

— No Feri, lécszögekért megy 3 forint, pánt és sark-vas csinálásért kettő, öszvesen kapsz öt forintot, itt van hat huszas, ez épen annyit tesz; — a pénzt X. ur a cigány-kovács kezébe leszámítván, még ezt tevő hozzá : — vedd jól számba magad is.

Ezalatt Feri egyet a huszasokból ügyesen a szájába nyomott; szólt :

— Igaza van a tensurnak, én is számba vettem, itt öt huszas van, a pedig nem rúg öt forintig.

— Ott kell lenni a hatodiknak is, vedd számba még egyszer, — unszolá X. úr.

— Már régen számba vettem, állítá Feri.

Végre is a cigánynak volt igaza, X. a huszast ismételve kifizette.

Gyula és Gyura.

Keresztelés reggelén kérdi a bába a kisedet nevét. „Gyula“ lőn a válasz; névadásakor sugja a papnak „Gyura,“ a szentatya gondolta, szólítsátok otthon mint akarjátok. — György keresztellek én, sat.; a bába

csóválta ugyan fejét, hogy ez mégis nagy kitérés, de csak megnyugodott, úgy vélekedvén, hogy jobban tudja a tiszteletes a kalendáriumot, mint a tensúr. — Haza érve hízolg : „jó fiú lesz ez a kis Gyura, még csak nem is sírt, de meg is becsülte ám a pap, nem hijába, hogy urfi Györgynek mondta, nem Gyurának, mint a hogy nyájkánásunkat nevezik.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

= Milton kérdezte arról : hogy az angol trónörökös miért koronáztatik 14 éves korában, és miért házasodhatik csak 18 éves létére ?

— Azért, felele : mert könnyebb *egy birodalmat* mint *egy nőt* kormányozni.

= Valakinek meghalt a nagybátyja, s minden vagyónát feleségére hagyta. A reményeiben megcsalódott atyafi így panaszkodott ügyvédének :

— Ugy-e kérem, hogy az öreg urnak nem volt joga az engem illető részt is nejjére hagyni? Mert ha e rendelet érvényes, *akkor én minék házasodtam meg.*

= Calábriában egy község népe széles jó kedvében elkezdte élnenezni Garibaldit. Nehányat befogtak, s ezek azzal mentegetőztek, hogy ők nem *Garibaldit*, hanem az ottani szolgabíróét éltették, a kit történetesen *Kallardinak* hívnak.

= — Tudja ön miért vagyok én gyenge testalkatú?

— Nem?

— Hát azért van, mert *ikra* vagyok.

— Micsoda? *ikra*? miféle *ikra*? *viza-ikra* vagy. . . .

— Na, hát *ikra*, mert a testvéremmel *egyszerre* születtem.

— Úgy, azt *ikernek* mondják magyarul.

= (*Legátuskalandok.*) X. ujjonczi ünnepi követ megérkezett rendeltetése helyére, s kipihenvén magát a falu iskolamesterénél, s ennek jó számú családjá körében nyájasan fogadtatva; fölvirradt reá a nagy nap, a templomi szónoklat tartásának nevezetes napja.

Az óra eljöttével a kis diák hallgatására tódult a nép, ő maga nagy képek s léptek közepette, beült a papszékebe, s néhány percz után föláll a szószékben, elolvassa az imát, alapigét, elkezd a betanult beszédet, mondván :

— Keresztyén hallgatók, egy dolog van, mit az embernek nem lehet tudni.

Ekkor rektor uram furcsa növendéklánya fölnéz rá nagy bátran s figyelmes együgyűséggel, legátusunknak pedig egy szó sem jut eszébe abból mi következék.

— Két dolog van! — mondá, — mit az embernek nem lehet tudni.

És egy szó sem jó ajkára.

— Sőt mit mondok, három dolog van ker. atyámfiak! mit embernek nem lehet tudni.

Nem találja sehogy a beszéd fonalát, félt a szomorú következtől; ha egy dolgot nem tudott, miként tudhatna hármát? tépelődött, kapkod mint a vízbe haló.

— De ker. hallgatók több az, négy dolog van, mit embernek nem lehet tudni.

Ekkor sem boldogulván; elkiáltja magát, ejnye az Isten büntesse meg a dolgát, hát már semmit se lehet tudni, s nagy hirtelenséggel leszaladt a szószékből s rektoruram házáig meg sem állott.

= A gyalui várkertben van egy forrás, a melyet a nép általánosan *Bárkának* nevez. Sokan törték már eszüket ez elnevezés eredete felett, s aligha jobban sikerüle, mint azon németeknek a kik maig is kinlódnak az *Auszbruch-Wein* etymológiáján, nem tudva, hogy e szó az *asszúbor* elnémetesítéséből ered; a *Bárka* históriája épen megfordítva, e *szóból* jó *park*.

= Pere volt egy hidalgó-büszkeségű nemesembernek, s azt meg is nyerte. Honorárium fejében így szólott a demokrat-származásu ügyvédhez nagy leereszkedéssel.

— Köszönöm e fáradságot; ezután *tegeződni* fogunk. Servus.

= Templomba készült a hivatalnoksereg ünnepélyes ruhában. Ki németül, ki magyarul volt öltözve. A két párt tagjai közt ily párbeszéd keletkezett :

Egyik. (A magyar sarkantyújára mutatva). Tudtom szerint a templomban nem *tánczólnak*.

Másik. (Az egyik koszperdjére mutatva). De még kevésbé piszkálják a fogukat.

= Kolosvárt egy magyar iparos, a kit Sch. Józsefnek hívnak, két nyelven kiadott hirdetésében a belső monostor-utcát, *incendige Monostor-Gassénak* mondja. Hála istennek, hogy a germanizálás csak ennyire jutott.

Ama bizonyos eszmadia beszélgetései az ő feleségével.

— — Különös, hogy annak a Galibádinak a nevét hogy rontja el mindenféle nemzetbeli a maga saját szája állása szerint: a nápolyi Garribaldonak (*daczos veszekedő*) nevezi, a német „*Gar bald wie?*“-nak, az oláh, úgy híja hogy „*Care Batye*“ (*az, a ki út*) a lengyelnél „*Gorbátyi*“ (*pupos*) a töröknél „*Gharib-Al-Dey*“ (hős vezér), a bosznjákoknál „*Aligvárdi*“ a mi nem tudom, hogy mit tesz?

— — No ilyen szerencsés szerkesztő már szeretnék lenni, mint ez a Lamoriciére; alig két hete, hogy kibocsátotta az *előfizetési felhívását*; már is elkapkodták az egész első 24000 példányból álló Auflagját. Már most következik majd a második és harmadik „bővített“ kiadás; fogadom, hogy az is mind *elkel!* *Miska öcsém*, ettől kellene ám tanulni *humoristicus* programm készítését!

— — Erről a mostani veszekedésről a *diktáló mester* és a „*verbi turini minister*“ között jut eszembe egy furcsa történet, a mit vándorló legény koromban hallottam Páduvában. Hát a hajdani olasz nagy városokban szokás volt, hogy a vásárok alatt kinn a piacon egy vásárbíró igazítsa el az ügyesbajos dolgokat, rövid uton, persze stemplis duplikátumok nélkül. Ennek a számára volt egy magas kathedra forma készítve, mely elől nyitva volt, úgy hogy a lábait kilóggázhatta belőle. A jámbor *intendente* egy szép vásári napon pompás karmazsinszinű kamuka bugyogót öltött fel s nagy büszkeséggel dugta ki a lábát a pulpitus alatt, igazságot osztva a körüle tolakodó népnek. Két tréfás *furbetto* meglátja ezt; egyik oldalba döfi a másikat könyökkel:

„te! látod azt a piros bugyogót?“ — „hogy ne látám?“ — „mienk lesz az mingyárt.“ — Azzal hirtelen veszekedést kezdtek egymás között, s galléron ragadva egyik a másikat, odavonzolódtak a vásárbírói emelvény elé, s egyszerre mindakettő elkezdett lármázni, a miből a vásárbíró persze, hogy semmit sem értett. Intette őket elébb kegyesen, aztán haragosan, hogy egymás után szóljanak; de a mire azokat nem lehetett rá venni, minthogy mindegyik azt vitatta, hogy őtet hallgassa meg elébb a bíró; s hogy a másik hamarabb szóhoz ne juthasson, mindegyik megfogta egyik lábát a bírónak; a bíró protestált ez erőszakoskodás ellen; azok még jobban taszigálták egymást; a bíró kezdé érezni, hogy a bugyogója most mingyárt lemarad a lábáról a két gonosztevő veszekedése miatt; de se menekülni nem tudott a körmeik közül, se fejbe nem üthette őket az előtte levő pulpitus miatt; a két *furbetto* addig lökdöste egymást, míg csakugyan kezükben maradt a bírórul lecsúszott karmazsin pulider. A körülálló publicum pedig ezalatt olyan furesának találta ezt a jelenetet, hogy nevetében nem jutott eszébe a két gézengúztt elfogni.

— — Azt mondják, hogy az olaszok attul félnek, miszerint Napoleon Lajos *Elba szigetét* fogja megkapni. Azt hiszem, hogy attul még Napoleon maga legjobban fél. A nagybátyja is birta már azt, de annak sem igen kellett az a tartomány.

— — A nápolyiak úgy látszik, mióta az ország *kapujánál* (értsd Cápuanál) állnak; a *bajuszaikkal* akarják ijeszgetni az ellenséget. Egyik tábornokukat úgy híják, hogy *Barbalonga*, (hosszú bajusz), a másikat pedig *Quatrebarbe*, (négy bajuszú). Huh, de rémületes lehet!

— — Bosco csakugyan most is nagy bűvész! ugyanakkor, midőn *Nápolyban* betegen fekszik; *Veronában* hirlapi cikket ír; ezt maga magának *Párisban* megköszöni s egyuttal *Cápuanál* megveri a Galibádinusokat.

— — Ezt is kellemetes dolog volna megfejteni, ha akadna rá mátématyikos.

1. §. Lamoriciére ellensége Napoleonnak, barátja a pápának, ellensége a forradalomnak, barátja a vörös respublikának, ellensége Győző Manónak, barátja a legitimistáknak, ellensége Galibádinak, barátja a szabadságnak.

2. §. Napoleon ellensége a vörös respublikának, barátja Győző Manónak; ellensége a forradalomnak, ellensége a legitimistáknak, barátja a szentszéknek; ellensége Galibádinak, Lamoriciérnek, a Bourbonoknak, és a piemontiaknak.

3. §. Galibádi ellensége Lamoriciérenek, és az idegen légio eszméjének, barátja Mazzininek, és az idegen légio eszméjének; barátja és ellensége Győző Manónak, Cialdinak, Lamoriciérenak, Napoleonnak, a szent széknek, Rómának, Velencének, Törökországnak.

Hamar eltéved ám az ember ebben a tudományban!